

Ydelse af for ringe Hjælp eller anden daarlig Behandling af en trængende Person søger at tvinge ham til at tage Ophold i en anden Kommune for derved at slippe for en Forsørgelsesudgift, og at Regler om Tilbageførelse af en Opholdskommuneforpligtelse, der ikke er strengt nødvendige til Opnaaelse af dette Formaal, ikke bør opretholdes eller indføres, naar Forholdet er det, at saadanne Regler i saa høj Grad vanskeliggør Kommunernes daglige Administration. I det store og hele er man berettiget til at anlægge den Betragtning, at Fare for det nævnte Misbrug fra Kommunernes Side i Hovedsagen kun kan antages at være til Stede i de Tilfælde, hvor der ydes en Person *en Hjælp, der er undergivet vedkommende Kommunes eget Skøn* — nemlig Kommune- eller Fattighjælp til Husleje eller Underhold eller Invalididenteforskuud — medens den ikke eller i hvert Fald kun i meget ringe Grad er tilstede i de Tilfælde, hvor en Person er trængende til Hjælp, hvis Størrelse er fastsat i selve Loven, eller som udkræves til Afhjælpning af et bestemt afgrænset Trangstilfælde (f. Eks. Kommune- eller Fattighjælp i Tilfælde af Sygdom).

Ud fra disse Betragtninger har Formanden henstillet til Udvalgets Overvejelse en Regel, der gaar ud paa, at alene ydet Kommune- og Fattighjælp til Husleje og Underhold samt Hjælp efter Folkeforsikringslovens § 58 skulde kunne danne Basis for Tilbageførelse af en Opholdskommuneforpligtelse og kun i Tilfælde, hvor paagældende har faaet saadan Hjælp i Tilflytningskommunen, og det tillige oplyses, at en anden Kommune er retlig Opholdskommune for en i Løbet af de sidste 4 Maaneder udbetalt tilsvarende Hjælp. Endvidere skulde det ved Ydelse af den omhandlede Hjælp opstaaede Refusionskrav kun omfatte Opholdskommunens Andel af saadan ydet Hjælp samt eventuel mellemliggende Kontingenthjælp.

Formanden er imidlertid klar over, at Forudsætningen for Gennemførelsen af et saadant Forslag, der i væsentlig Grad bryder med hidtidig Praksis og stort set næppe vil kunne vinde fuld Tilslutning indenfor Udvalget, maa være den, at ogsaa andre herhenhørende Problemer løses paa en Maade, der, naar Spørgsmaalene ses i Sammenhæng, kan forventes at finde almindelig Tilslutning i Udvalget. De Problemer, der efter Formandens Opfattelse i denne Relation er af største Betydning, er Spørgsmaalene om almindelig mellemkommunal Refusion for Kontingenthjælp og om Opholdskommunerefusion for saa vidt angaar Hjælp til kronisk syge, og idet der om disse to sidste Spørgsmaal henvises til Punkterne 6 og 7 nedenfor, skal kortelig angives, at Formandens Forslag til en samlet Løsning gaar ud paa, at § 57 ændres saaledes, at Kontingenthjælp undergives Refusion paa tilsvarende Maade som Hovedparten af de øvrige Udgifter efter Forsorgsloven, og at Hjælp efter §§ 247—48 fremtidig undergives Refusion efter lignende Regler som den egentlige Invaliderende.

Udvalget skal med Hensyn til de stillede Forslag udtale følgende:

Idet man kan tiltræde de til Grund for det af Sekretariatet udarbejdede Forslag liggende Indvendinger imod *Sammenslutningen af Købstædernes sociale Udvalgs Forslag*, skal man bemærke, at Udvalget vel kan være enig i, at *Sekretariatets Ændringsforslag* i og for sig vil betyde en mindre Formindskelse af Opholdskommunesagerens Antal og nogen Lettelse for Kommunerne ved at lovhjemle den nu af Ministeriet fastlagte Praksis, men Udvalget maa paa den anden Side være af den Formening, at Forslaget med den foretagne Opdeling af § 60, Nr. 4 og 5, i 3 selvstændige meget detaillerede bestemmelser vil blive svært at forstaa og ret tungt at arbejde med for de enkelte Kommuner i den daglige Administration og især for de mindre Kommuner, der ikke har særlig uddannet Medhjælp.

Med Hensyn til *det af Kontorchef Orla Jensen stillede Forslag* skal man udtale, at dette Forslag efter Udvalgets Opfattelse vel med sin klare og enkle Formulering, herunder